కథా ప్రయోగం

ప్రొఫెసర్ ముదిగొండ శివప్రసాద్, Hyderabad - AP

నేను నెల్లూరులో పని ముగించుకొని సాయంత్రం అయిదుగంటల ఎక్స్‌ప్రెస్‌కు ఎక్కుదామని వచ్చాను. కౌంటర్ వద్ద టిక్కెట్టడిగాను.

'ఎక్కడికి?'

'విజయవాడ, ఎక్స్‌ప్రెస్‌కు'

'ఎక్స్‌ప్రెస్ కదలబోతూంది పొండి త్వరగా'

ఆదరా బాదరా టిక్కెట్టూ, చిల్లర పైసలూ జేబులో కుక్కుకొని పరిగెత్తుకుంటూ రైలెక్కాను.

నిజమే అప్పటికో గార్డ్ విజిల్ ఇచ్చాడు.

నేను ఎక్కడం, బండి కదలడం రెండూ ఒకే మాటు జరిగాయి. ఈ హడావుడి, గుండె దడా తగ్గి కొంచెం పెట్టెవైపు తేరిపార చూడటానికి ఓ అయిదు నిమిషాలు పట్టింది. పెన్నా బ్రిడ్జి పడుగుపాడు దాటిపోయాయి. మెల్లగా గేటునుండి కదిలి సీటుకోసం చూచాను. అదృష్టవశాత్తూ పెట్టె అట్టె రష్‌గా లేదు. వెళ్ళి ఓ సీట్లో కూర్చున్నాను. అదే సీట్లో ఒకాయన కిటికీ వైపుగా కూర్చొని ఏదో పుస్తకం చదువుకొంటున్నాడు. పరిశీలించి చూచాను. ఆయన శేఖరం రాసిన 'పల్లెపిల్ల' అన్న నవల చదువుతున్నాడు. చదువుకుని తనలో తాను ఆనందిస్తున్నాడు. ఆయన వెనక ఆ రోజు దిన పత్రిక ఉంది. పనుల గొడవలో నేనసలు నెల్లూరులో పేపరు కూడా చూడలేదింతవరకూ.

'ఆ పేపరు కొంచెమిస్తారా?'

ఆయన ఎక్కసారి నా వైపు చూచి, ఒక్కసారి మళ్ళీ ఎగాదిగా చూచి చటుక్కున పేపరు నా వైపు నెట్టి మళ్ళీ పుస్తకంలో పడ్డాడు. నేను పేపరు తీసుకొని హెడ్డింగులు చూడటం మొదలు పెట్టాను. కాసేపట్లో ఆ పని అయిపోయింది. లీడర్ చదివాను. ప్రకటనలు అవీ చూశాను. పేపరు మడిచి 'అయ్యా ఇదిగో మీ పేపరు' అని మర్యాదగా ఆయన చేతికి ఇచ్చాను.

ఆయన మళ్ళీ నా వైపొకసారి ఎగాదిగా చూచి, రెప్పలాడించి చటుక్కున పేపరు తీసుకొని మళ్ళీ పుస్తకంలో మునిగిపోయాడు. నాకాయన ప్రవర్తన విచిత్రమనిపించింది. లో మునిగి పోయాడు. నాకాయన ప్రవర్తన విచిత్రమనిపించింది. ఎదురు బల్ల మీద ఎవరూ లేరు. ఆయనేమో పుస్తకం చదువుతున్నాడాయెను. ఎలా ఉబుసు పోతుంది? కిటికీ గుండా కాసేపు ప్రకృతిని చూసి ఆనందించాను. రైలు శరవేగంతో దూసుకుపోవడంవల్ల దూరంగా పచ్చని పొలాలు, పల్లెలూ, గొర్రెల కాపర్లూ, మందలూ, చిన్నచిన్న సెలయేళ్ళూ ఒకదాని తరవాత ఒకటిదూసుకుంటూ వెనకకు వెనకకు పోతూ చాలా మనోజ్ఞంగా కనిపించింది. ఉన్నట్టుండి అకస్మాత్తుగా ఆయన అన్నాడు. 'ఈ నవల వ్రాసినాయనకు బొత్తిగా బుద్ధి లేదండీ!'

నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. ఒకటి – ఆయన మాట్లాడినందుకు, రెండు – పరదూషణ చేస్తున్నందుకు. శేఖరం వ్రాసిన 'పల్లెపిల్ల' చాలా మంచి నవల అనే ప్రసిద్ధి ఉంది. నేను కూడా చదివానెప్పుడో ఓ సారి.

'మీరెందుకలా అంటున్నారు?' నేను సూటిగానే ప్రశ్నించాను.'

'ఎందుకంటే ఈ నవల నాకు నచ్చలేదు కనక. చూడండి, మీ పేరేమన్నారు?'

'రామమూర్తి.' నా పేరు చెప్పాను.

'రామమూర్తిగారూ, నవలాకారుడికి ప్రకృతి పరిశీలన చాలా ముఖ్యం. ఇదిగో మీరా కిటికీ కుండా ప్రకృతిని చూచి ఆనందిస్తున్నారు. చూడండి – అలా ప్రకృతిని చూచి, పరిశీలించి ఆనందించాలి, పరవశించాలి. అప్పుడు కాని అతడు చక్కని కావ్యాన్ని నిర్మించలేడు. ఈ 'పల్లెపిల్ల' నవల చూడండి దీనికో తలా లేదు, తోకా లేదు...ఏమంటారు?'

నేను కొంచెం ఉక్రోష పడిపోయినా నిగ్రహించుకున్నాను. మానవుడికి సహజంగా ఒక బలహీనత వుంటుంది. ప్రసిద్ధ వ్యక్తుల నెవరినైనా విమర్శిస్తూ తిడుతూ, ఆ తిట్టడం ద్వారా తామూ అంతస్తును అధిగమించలేక పోయామన్న మానసిక వ్యధను కప్పి పుచ్చుకోవడం. ఆ మాటే అందామనుకున్నాను కాని కొత్త మనిషితో కాసేపు రైలు ప్రయాణంలో వృధాగా దెబ్బలాటెందుకని ఊరుకున్నాను. 'అయ్యా, తమ పేరేమిటన్నారు?'

'వెంకటేశ్వర్లు. ఏం, ఎందుకు?' ఆయన ప్రశ్న.

'చూడండి వెంకటేశ్వర్లుగారూ, మరేమనుకోకండి. నేను ఈ 'పల్లెపిల్ల' నవల చదివాను. నాకు బాగా నచ్చింది. నాకే కాదు, చాలామంది తెలుగువాళ్ళకు నచ్చింది.'

దానితో ఆయనకు కోపం వచ్చింది. కొంచెం స్వల్ప కోపిలా ఉన్నాడు, చళ్ళున నోరు జారాడు. 'ఆ ఈ రామమూర్తులు రంగప్పలు పొగడాల్సిందే శేఖరాన్ని. అదేమిటండీ ఓ పుస్తకం బాగా లేదంటే ఈ తెలుగు దేశంలో తప్పా? దానమ్మ కడుపు బంగారం కానూ చెదల పుట్టలా పుట్టుకొస్తున్నాయి నవలలు. నిన్నటి నవల నేడు లేదు. నేటి రచయిత రేపటికి పేరు లేకుండా పొతున్నాడు. ఇదేం బాగా లేదు బొత్తిగా. ఈ శేఖరాన్ని తీసుకోండి. వాడి బతుకు నాకు బాగా తెలుసు. ఒట్టి పనికి మాలినవాడు. చిన్నప్పుడు మా వూళ్ళో గోలీకాయలాడుకుంటూ మా కళ్ళ ఎదుట కోర్టు వీధిలో తిరిగిన కుంక.'

'మీదే ఊరు?' నేను ప్రశ్నించాను కుతూహలంతో. 'ఆ అదే, మొన్ననే జిల్లా చేశారే? ఆ ఊరు.'

ఒంగోలు కాబోలు ఈయనది.

'అక్కడ హోర్టింజ్ స్ట్రీటూ, హాస్పిటల్ స్ట్రీటూ నిద్ర లేచిన దగ్గర నుంచీ సర్వే చేయడమే వీడి పని. మేమంతా చిన్నప్పుడు చెప్పాము – శేఖరం, కాస్త కుదురుగా చదువుకోరా, రోడ్లూ, రప్పలూ సర్వే చేయకురా, దానికి వేరే డబ్బుచ్చుకొని పనిచేసే డిపార్ట్‌మెంట్ ఉందిరా బాబూ అంటే విన్నాడూ? లేదు, అటు మంచి చదువూ చదవక, ఇటు ఓ మంచి ఉద్యోగము అఘోరించక చివరకు ఆగమ్మ కాకిలా అయిపోయాడు. నాలుగు రోజులు సింగరాయ కొండలో లాటరీ, ఓ పూట కావలి కళుగోళ్ళమ్మ గుడి దగ్గర బిచాణా, ఓ పూట కరవది ఫ్లాట్‌ఫారంపై బస, ఓ రోజు తెనాలి బస్సుస్టాప్‌లో పవ్వళింపు సేవ – ఇలా గడిచింది వీడి జీవితం.

వెంకటేశ్వర్లుగారి మీద నాకు బాగా కోపం వచ్చింది. శత్రువునైనా క్షమించే భూమి మనది. పాముకు పాలు, పంచదార పెడతామే! అలాంటిది తోటివాడు, అందులోనూ తెలిసినవాడంటున్నాడు, అలాంటి ఉత్తమ జాతి రచయిత శేఖరం గూర్చా ఇంత కరకుగా మాట్లాడుతాడాయన? బహుశా ఏ వ్యక్తిగత ద్వేషమో వీరిరువురికీ ఉంటుందనిపించింది.

'ఇదుగో రామ్మూర్తిగారూ, వినండి' నేనెక్కడ పరధ్యానంగా ఉన్నానోనని తన జాతిమాత్సర్యం చాటుకోవడానికి మళ్ళీ నన్ను హెచ్చరించి మరీ మొదలు పెట్టాడు.

'ఇంతటితో ముగియ లేదు వీడి కథ. అలా ఆ ఊరు ఈ ఊరు పట్టుకొని తిరిగి చివరకు బెజవాడ చేరాడు. అక్కడ ఓ నాటకాల కంపెనీతో పరిచయమైంది. వాళ్ళు ఈయనకో వేషం ఇచ్చారు. ఫరవాలేదు బాగానే సరిపోయింది. దానితో ఓపూట తినీ, ఓపూట తినకా బతకటం మొదలెట్టాడు. ఇదుగో, నా చేతిలో వుందే 'పల్లెపిల్ల' – ఈ నవల వీడు ఆ రోజుల్లో వ్రాసింది. నవలైతే వ్రాశాడు కాని విజ్ఞానమెక్కడిది చవటకు. అసలు రామ్మూర్తిగారూ, అసలు ఈ 'పల్లెపిల్ల'అన్న పేరే తప్పు. పల్లె అంటే ఏమిటీ, పల్లెటూరనా? కాని ఇందులో ఈయన ఒక బెస్తపల్లె వర్ణించాడే, మరి? ఈయనేం బెస్తపల్లెలో పుట్టి పెరిగాడా? అనుభవం లేకుండా ఏవో ఆభూత కల్పనలు చేయడమూ, అమాయకులైన పాఠకులను మోసగించడమూ, ఇదేం బాగా లేదు, రామ్మూర్తిగారూ...సోమర్‌సెట్ మామూ, టాల్‌స్టాయ్, పర్ల్ బక్ ఇల్లాగే వ్రాశారా నవలలు? వాళ్ళ నవలలంటే ఏమిటి? ఒక్కొక్కటి ఒక్కో మహో కావ్యం . కాదంబరి లాంటి గద్య ప్రబంధాలన్నమాట. కాని తెలుగు దేశంలో చూడండి కుక్క గొడుగుల్లా పుడుతున్నారు శేఖరంలాంటి రచయితలు. చదువూ – సంస్కారమూ, ఏ గుడ్డూ వుండదు. ఓ చెత్త నవల వ్రాయడం, అచ్చు కొట్టి కాగితాలు ఖరాబు చేయడం, తానే పది పేర్లు పెట్టుకొని పది ఊళ్ళ నుండి ఉత్తరాలు పోస్టుచేసో, చేయించో పొంగి పోవడం, 'మీ నవల చాలా బాగుంది',' అందులో మరి ఆ మాధురి పాత్ర చాలా నచ్చింది' 'కథ పోను పోనూ ఆకర్షణీయంగా ఉంది...రాబోయే సంచికకై ఎదురు చూస్తున్నాము.' ఏమిటి సార్, ఎదురు చూచేది వీళ్ళు?...ఇదంతా నిజమేనంటారా? మాధురి పాత్రకు ఈ పాఠకులు ఎదురు చూస్తున్నారట. ఈ పాఠకులకు వేరే ఉద్యోగాలు పాడూ లేనట్లూ, మాధురి పాత్ర కోసం ఎదురుచూస్తూ

కూర్చున్నట్టూ, ఇట్లాగయితే జనం భిక్షా పాత్ర చేతబుచ్చుకొని బయలుదేరాలిక. ఎవడండీ ఈ శేఖరాన్ని ఆదరించే పాఠకుడు? చూపండి వాణ్ణి నాకు.'

నేనిక మాట్లాడదల్చుకోలేదు, మనిషి వ్యక్తిగత ద్వేషంతో మాంచి వేడిలో ఉన్నాడు. ఇప్పుడిక సాత్వికమైన ప్రసంగాలు రుచించవు.

'అయిందా రామ్మూర్తిగారూ? వీడలా ఏవో ఓ రెండు మూడు పుస్తకాలు కాగితాలు ఖరాబు చేసి అచ్చు వేయింటుకున్నాడా — ఇంతలోనే ప్రారంభమైంది రసవత్తర నాటకం. వీడి నాటకాల కంపెనీలో ఓ పిల్ల ఉంది. దాని పేరూ, ఊరు, కులము, గోత్రమూ ఏమి తెలియవు సార్ మనకు, దాని వల్లో పడ్డాడు వీడు. ఇంకేం వీడసలే బక్క సన్నాసి. ఆవిడ వీణ్ణింకా పీల్చి పిప్పి చేసింది. నాలుగు రోజుల్లో కాళేశ్వరరావు మార్కెట్‌లో పీల్చి పారేసిన మామిడిపండు డొక్కులాగ తయారైనాడు. ఆ అవతారంతో మళ్ళీ మాముందు ఒంగోలు కోర్టు వీధిలో ప్రత్యక్షం. అప్పుడు నేను చిలకకి చెప్పినట్లు చెప్పాను — 'జరిగినదానికేమి దిగులు పడకు. గతం గతః మరిచిపో. ఇదిగో, మా పలుకుబడి ఉపయోగించి ఈ కోర్టులో ఓ గుమాస్తాపని ఇప్పిస్తాము. బిళ్ళబంట్రోతుగానన్నా పనిచేసి గౌరవంగా బతుకు. లేదా గౌరవనీయులైన పెద్దలకు చెప్పి ఓ పదో పరకో అప్పు ఇప్పించే ఏర్పాటు చేస్తాను. సంతపేటలోనే, గద్దల గుంటలోనో ఓ బీడీ దుకాణం పెట్టుకొని కాలక్షేపం చెయ్యి.' అని...అహ వింటేనా? అయినా నా పిచ్చిగాని శని నెత్తిమీద తాండవమాడుతుంటే ఎలా రామ్మూర్తిగారూ? 'బుద్ధిః కర్మానుసారిణీ' అన్నారు పెద్దలు. 'రేయ్ వెంకటేశ్వర్లూ నీది జానా బెత్తెడు జీవితం. నేనో? ఈ విశాల ప్రపంచానికి వారసుణ్ణి. ఇలా కిళ్ళీ కొట్లలోనూ, కోర్టు గుమ్మాలలోనూ కట్టుబడి వుండను.' అన్నాడు పెద్ద సినిమా హీరోలా పోజు పెట్టి. ఏమి మాటలు సార్ అవి, రామ్మూర్తిగారూ? వీడేమన్నా కలెక్టర్రా, గవర్నర్రా? పోనీ జగద్గురువా, గౌతమబుద్ధుడా? వీడా కిళ్ళీ కొట్టులో బంధింపబడటం, జగత్తుకు వారసుడట. ఏం పిచ్చి ఖబుర్లివి. నేనంటే ఊరుకున్నాను కానీ ఇంకొకడైతే లాగించి మూతి పళ్ళు రాలదన్నేవాడు.'

కథ రసవత్తరంగా ఉంది. కావలి స్టేషను రావడమూ, పోవడమూ కూడా తెలియ లేదు మాకు. ఉలవపాడు దాటిపోయింది.

'ఆ తరవాత?' అన్నాను నేను.

'వినండి చెపుతాను ఇంకొకడైతే రెండు లెంపకాయలిచ్చుకునేవాడు కాని నేను మాత్రం గౌరవంగా మణి హోటల్‌కు తీసుకెళ్ళి ఓ ప్లేట్ ఇడ్లీలూ, ఓ కప్పు కాఫీ ఇప్పించి — శేఖరం, ఇంతకంటే నిన్నిక ఎప్పుడూ ఆదుకోలేను పొమ్మన్నాను. 'అలాగే పోతాను లేవోయ్. నా దృష్టి మొత్తం ఇప్పుడు మద్రాసు మీద వుంది. సరేలే, ఓ సిగరెట్ పాకెట్ కూడా కొని పారేయంటు నా ముఖాన ఎలాగూ పెట్టించావైతివి.' అన్నాడు. సరేనని ఓ నిండు సిగరెట్ పాకెట్ కూడా కొని జేబులో పెట్టి మరీ పంపించాను. అంతే సార్, ఆ తరవాత వాణ్ణి చూడలేదు. కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు వెంకటేశ్వర్లు. నాకు విచారం వేసింది. 'వెంకటేశ్వర్లుగారూ, తరవాత ఏమయింది? ఆ శేఖరంగారు మద్రాసు చేరారా లేదా?' ఆదుర్దాగా ప్రశ్నించాను.

ఆయన ఒక్క క్షణం ఆగి చెప్పారు. 'ఆ చేరాడు. అక్కడ రాజా పానగల్ పార్క్ సమీపంలో మకాం పెట్టాడట...అంత లావు మహానగరంలో ఈ కేరాఫ్ ప్లాట్‌ఫారం గాణ్ణి ఎవరు చూస్తారు సార్, రామ్మూర్తిగారూ...తినేందుకు తిండి లేదు. తాగేందుకు కార్పొరేషన్ టాప్ వాటర్. అలా నాలుగు రోజులయ్యే సరికి కళ్ళు తిరిగి రోడ్డు మీద వెల్లకిలా పడిపోయాడు. శరవేగంతో దూసుకు వస్తున్నది కారు. సడన్ బ్రేక్, అయితేనేం తలమీద బలమైన గాయం. అదృష్టవశాత్తో, దురదృష్టవశాత్తో ఆ కారులో ఒక ధనవంతురాలు ఉన్నది. ఆమె వాణ్ణి తన ఇంటిలోనే వుంచికొని కేసు బయటకు రాకుండా చికిత్స చేయించింది. గాయమైతే నయమైంది కాని, మనిషికి మతి స్థిమితం మాత్రం తప్పింది. అసలే బలహీనుడాయె, దానికి తోడు విజయవాడలో మామిడిపండు టెంకలా మారిపోయె. ఇంక మనిషిలో బలమెక్కడ ఏడ్చింది? కాని అదేం చిత్రమో, ఆయమ్మకు వీడిలో ఏం ఆకర్షణ కనిపించిందో వీడికి సమస్తోపచారాలు చేయించి మనిషిని చేసింది. ఎక్కడికీ వెళ్ళవద్దు, తన దగ్గరే ఉండమన్నది. వాడూ సరేనన్నాడు ఆ మతిస్థిమితం ఉండీ లేని దశలోనే మరో నాలుగు పుస్తకాలు వ్రాశాడు. వెనక ధనసహాయం ఉండేసరికి అవి చూస్తుండగానే అచ్చై వచ్చాయి. శేఖరం మహా రచయిత అయిపోయాడు.' వెంకటేశ్వర్లు గారు ఒక నిట్టూర్పు విడిచి గుక్క తిప్పుకున్నారు. బండి సింగరాయకొండ చేరింది. నేను స్థాణువునై వింటున్నాను. శేఖరం రచనలైతే చదివానే కాని అతని నవలల వెనక ఇంత జీవితమూ, వ్యవహారమూ వుందని మాకేం తెలుసు? ఈ వెంకటేశ్వర్లుగారు కూడా మాంచి కథకుడులా హుషారుగా, ఉక్రోషంతో టెంపో సస్పెన్సులతో చెప్పుకుపోతున్నారు కథ. బండి సింగరాయకొండ దాటింది. వెంకటేశ్వర్లుగారు మొదలు పెట్టారు.

'చూచారా? ఇలా వుండగా ఓ విచిత్రం జరిగింది. ఆ ధనవంతురాలు గర్భవతి అయింది. సమాజంలో ఆవిడ అవమానం పాలయ్యే స్థితి వచ్చింది. భర్త లేదు. పేరుప్రతిష్ఠలు ఉన్నాయి. ఏం చెయ్యాలి? అప్పుడు నిలదీసి అడిగింది — 'శేఖరం, నీవు నా భర్తవని లోకం కోసం అంగీకరించు' అని. 'చస్తే ఒప్పుకోనన్నాడు.' శేఖరం 'నీవేదో కళా హృదయంగల వ్యక్తి వనుకున్నాను కానని నీ స్వార్థం కోసం నన్ను చదరంగంలో పావులా వాడుకుంటావని తెలిస్తే పొరపాటున కూడా నీ కారుకింద పడేవాణ్ణి కాను. చాలు నీ సహాయానికి, పోతా.' నన్నాడు. ఆమెకు కూడా పంతం వచ్చింది. కాపాడి ఇంత చేసినందుకు బొత్తిగా కృతజ్ఞత కూడా చూపనందుకు ఆమె తాచుపాముల పగ బట్టింది. 'సరే పో, ఎక్కడికి పోతావో చూస్తాను తిరిగి జీవితంలో గత్యంతరం లేని స్థితిలో నా కళ్ళ దగ్గరకు వచ్చి పడే రోజు రాక పోదు.' అని ప్రతిజ్ఞ పట్టింది. హూ ప్లాట్‌ఫారమ్ పైనన్నా చస్తా గాని తిరిగి మద్రాసు రా'నన్నాడు వాడు. అంతే అయింది...' వెంకటేశ్వర్లుగారి కళ్ళ వెంట నీళ్ళు పెట్టుకున్నారు.

'సార్ ఏమిటిది?' నేను అడిగాను ఆదుర్దాగా. శేఖరమంటే ద్వేషమనుకున్నాను కాని ఈయనకింత ప్రేమ అతని మీద ఉందని ఇప్పుడు తెలిసింది.

'ఏమి లేదు రామ్మూర్తీ, కంట్లో రైలు బొగ్గు పడింది. అంతే. సరే శేఖరం మద్రాసు వదిలి ఇంటి ముఖం పట్టాడు కాని ఆమె మాత్రం వాణ్ణి వదిలి పెట్టలేదు. వాడి వెంట రౌడీలను పంపింది. ఇదిగో. చూడు. ఆ రాబోయే ప్లాట్‌ఫారమ్. అక్కడే వాళ్ళు వీడు నవారు ఆట ఆడారు, ఒంగోలు స్టేషన్ లైట్లు చూపుతూ.'అన్నాడు.

'ఆ అప్పుడేమయింది?'

వెంకటేశ్వర్లు మరి మాట్లాడలేదు.

'సార్, సార్, తరవాత శేఖరం ఏమయినాడు?' వెంకటేశ్వర్లుగారు సామానులు సర్దుకుంటున్నారు దిగడానికి. నేను గట్టిగా ఆయన రెండు భుజాలు పట్టుకొని ఊపివేశాను ఆవేశంతో. 'వెంకటేశవర్లుగారూ, శేఖరం ఆటలో గెలిచాడా, ఓడిపోయాడా చెప్పండి, అతని బతుకు చివరకేమైందో చెపితే కాని మీరు రైలు దిగడానికి వీలు లేదు.'

నా రసాత్మకమైన ఉద్రేకానికి వెంకటేశ్వర్లు గారు తెల్లబోయారు. ఒక క్షణం అలాగే ఉండి తరువాత తెప్పరిల్లి, 'అయితే శేఖరం జీవితం నిన్ను అంతగా ఆకర్షించిందా, రామ్మూర్తీ.'అన్నారు. చిరునవ్వు నవ్వుతూ. పెళ్ళూరు నుండి దూసుకొని ఒంగోలు పొడవైన ప్లాట్‌ఫారమ్ సమీపిస్తోంది రైలు. ఇతరుల బాధలో ఈయన చిరునవ్వు నవ్వుతున్నాడు. ఏమి ప్రవృత్తో అర్థం కాలేదు. నేను బిక్కమొహం వేసుకుని ఆయన కేసి చూస్తున్నాను. ఆయన జేబులోంచి ఓ విజిటింగ్ కార్డ్ తీసి నా కిచ్చాడు. 'శేఖరం — లాయరు పేట, ఒంగోలు.' అని వుంది. 'మీరు...? '

'అవునయ్యా నేనే శేఖరాన్ని. ఆ 'పల్లెపిల్ల' నవల వ్రాశాను. నీకు నా నవల బాగా నచ్చిందన్నావు కదా? ఎక్కడ నచ్చిందో, ఎలా నచ్చిందో వివరంగా ఓ లెటర్ రాయి నా అడ్రసుకు.' బెడ్డింగు తలుపు దగ్గరకు జరుపుకోబోతున్నాడు.

'అయితే మీ నవారు ఆట...ఈ ప్లాట్‌ఫారమ్ మీద.'

'నేనసలెన్నడూ నవారు ఆట ఆడందే. నేనీ ఊళ్ళో గౌరవంగా ఓ ఉద్యోగం చేసుకొని బతుకుతున్నాను. నేనెన్నడూ మామిడికాయ డొక్కు కాలేదు. ఏ కారు కింద పడలేదు, ఇందాకా నీకు చెప్పినదంతా నేను వ్రాయబోతున్న మరో నవల ప్లాటు. నీ రసావేశం చూచి తప్పకుండా ఇందులో సస్పెన్సూ వ్యవహారం ఉందని ఇప్పుడు నిశ్చయించుకున్నాను. కాబట్టే తప్పక వ్రాసి అచ్చు కాగానే నీకో కాపీ పంపుతాను, రామ్మూర్తీ.'

ఒంగోలు ప్లాట్‌ఫారమ్ వచ్చింది. ఏ ప్లాట్‌ఫారమ్ మీద శేఖరం కథ ఏమైందో వినాలని నే నిప్పటిదాకా ఎదురుచూచానో, ఆ ప్లాట్‌ఫారమ్ మీదనే శేఖరం దిగి చక్కా వెళ్ళిపోయాడు.